

ธรรมปิณฑ

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริอัสตวรรษสัตว์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เสวยวิมุตติสุข วิมุตติสุขในพระพุทธานุภาพ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม มีรัตนสอง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม รัตนสองใด เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริอัสตวรรษสัตว์ เวลาเทศนาว่าการครั้งแรกได้พระอัญญาโกณ
ทัตถะมีดวงตาเห็นธรรม เป็นรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เพราะอะไร

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเราฟังธรรมๆ แล้วเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ
ขึ้นมา ถ้าหัวใจเราเป็นธรรมใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม พระสงฆ์ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถ้าหัวใจ
เป็นธรรมมันมหัศจรรย์ขนาดไหน มันมหัศจรรย์ขนาดที่ว่า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธานุภาพ หากมีบุญมีกุศลขนาดนี้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า
การเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เกิดเป็นมนุษย์ เพราะมีพระเจ้าสุทโธทนะและ
พระนางมหายาเป็นพ่อและเป็นแม่

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาเป็นมนุษย์นี้เป็นอริยทรัพย์ฯ ไง ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด เราเกิดมาเป็นสาวกสาวกะ ผู้ได้ยินได้ฟังใ ถ้าผู้ได้ยินได้ฟังแล้วเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ในหัวใจของเราก็จะมีคุณธรรม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมฯ เพราะสังขารอันนั้นมันสะเทือน หัวใจในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และมันมหัศจรรย์เพราะมันวิมุตติสุขฯ มารลอก ไม่ได้ ก็เลสควบคุมไม่ได้

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ฯ แต่ทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนั้น

มันทุกข์มันยากเพราะมันมีกิเลสต้นหาความทะยานอยากไ้ เพราะมันมีกิเลส ต้นหาความทะยานอยาก เพราะมันไม่มีกิเลสไม่ได้ เพราะมันไม่มีกิเลสมันก็จะไม่ได้มาเกิด เป็นมนุษย์ไ้

มนุษย์ มนุษย์เพราะมีวิชา มนุษย์ มนุษย์เพราะมีปัญญา มาร แล้วองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้ามาเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน มาเกิดเป็นมนุษย์เพราะอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเยาะเย้ยมาร ทำลายมาร ฆ่ามารใน หัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงได้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า พระสมณโคตมเป็นองค์ที่ ๔ แล้ว ๓ พระองค์ข้างหน้านั้น แล้วลูกศิษย์ลูกหาของท่าน มาเกิดอีกใหม่

ก็พระอรหันต์ไม่มาเกิดไ้ พระอรหันต์เกิดไม่ได้ไ้ เพราะพระอรหันต์ฆ่าเชื้อต้นหา ความทะยานอยาก ฆ่ามารตายหมดในหัวใจ ในธรรมธาตุ ในหัวใจขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงกราบธรรมฯ

เราก็มาเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่กิเลสเต็มหัวใจ เพราะการเกิดมันเป็นการยืนยัน เป็นการยืนยันว่ามีวิชา มีความไม่รู้ถึงได้มาเกิด ถ้าเป็นพระอรหันต์ก็ไม่มาเกิด ไม่มาเกิด วิมุตติสุข แล้วมีความสุข มีความสัจจะมีความจริงในหัวใจดวงนั้น ไม่เกิดอีกแล้ว

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาพระมหาบัว ท่านบอกว่า “เป็นชาติสุดท้าย”

ชาติสุดท้าย ถ้าชาติสุดท้ายมันก็ต้องชำระล้างกิเลสค้นหาความทะยานอยากตามความเป็นจริงในหัวใจของท่าน แล้วหัวใจของท่านมีคุณธรรมมันถึงเป็นชาติสุดท้าย

ไอ้ที่ปากไอ้ที่พรวดเพื่อนั่นนะ มันสุดท้ายวันนี้ไง แล้วก็พรวดนี้ มะรืนนี้ต่อไปไง มันจะสุดท้ายตรงไหนล่ะ สุดท้ายที่คำพูดหรือ สุดท้ายที่ความเชื่อหรือ สุดท้ายที่ความหลงใหลอันนั้นหรือ มันเป็นไปได้

ถ้ามันเป็นไปได้ เป็นไปได้นี่ไง เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ฟังธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วศึกษา ศึกษาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเราให้ขึ้นมาตามความเป็นจริงในหัวใจของเรา

ถ้ามันเป็นความจริงของเรา เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ไง มนุษย์ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิตไว้ การดำรงชีวิตของแต่ละบุคคลนั้นมันก็อยู่ที่วาสนาของคน วาสนาของคนทำได้มากได้น้อยขนาดไหน ถ้าทำได้มากน้อยขนาดไหน มันก็ทุกข์มันก็ยาก ทุกข์ยากเพราะหัวใจที่มันเร่าร้อน หัวใจเร่าร้อนเพราะกิเลสมันเหี้ยมหยามมันทำลายไป

แต่ถ้าคนเขาเป็นธรรมๆ ในทางโลก เขาเกิดมาแล้วพระโพธิสัตว์ๆ พระโพธิสัตว์เวลาเขาเกิดมา เขาทำคุณงามความดีของเขา แล้วเขาสร้างคุณงามความดีต่อเนื่องกันไปไง แล้วความดีๆ ความดีเป็นบุญเป็นกุศลเต็มหัวใจของเขา เขามีบุญมีกุศลของเขา เขามีความสุขของเขาไง

เขาเป็นมนุษย์เหมือนกัน มนุษย์ที่ทุกข์ที่ยาก ที่ทุกข์ที่ยากเพราะกิเลสมันเหี้ยมหยามมันย่ำ กิเลสมันทำลาย กิเลสมันความคิดขัดแย้ง ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงในชีวิตประจำวันไง กิเลสค้นหาความทะยานอยากมันพลิกมันแปลง มันเหี้ยมมันย่ำอยู่อย่างนั้นนะ

ถ้าเป็นความจริงความจ้งของเราขึ้นมา เวลาเรามีอำนาจวาสนาของเรามาบวชพระบวชพระๆ พระบิณฑบาตเลี้ยงชีพไง เลี้ยงชีพไว้ทำไม เลี้ยงชีพไว้ประพฤติปฏิบัติไง เวลาประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติที่ไหน

ปฏิบัติขึ้นมาก็ทำความสงบของใจเข้ามาก่อนไง ถ้าใจสงบเรียบร้อยแล้ว ถ้ามันมีอำนาจ
วาสนาของมันนะ มันยกขึ้นสูวิปัสสนาไง ถ้ายกขึ้นสูวิปัสสนา มันรู้มันเห็น มันเป็นสัจจะเป็น
ความจริงใจ

ไอ้ที่ความล่งเลงสัย ไอ้ที่กิเลสค้นหาความทะยานอยากมันปลิ้นมันปล้อน มัน
หลอกมันลวง มันพลิกมันแพลงอยู่ในหัวใจ แล้วเราก็เดินตามมันมาตลอดเวลา แค่ทำความ
สงบของใจเข้ามา แค่นั้นนะมันก็มีความสุขแล้ว ถ้ามีความสุขแล้ว มันมีความเชื่อ มีความ
เชื่อมั่นในตัวของตัวเองใจ

ถ้าคนไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเอง เห็นไหม ให้กิเลสมันจงไป กิเลสมันก็จงไปล้มลูก
คลุกคลานขนาดนั้นนะ ถ้าล้มลูกคลุกคลาน เราก็ฝึกหัดของเรา

ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเวลาเทศนาว่าการ ท่านให้ฝึกหัดปฏิบัติบูชาของศีลสมาธิจิตพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิบัติบูชาของศีลสมาธิจิตพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มันเป็นจริงเป็นนิสัยไป
อนาคต เป็นจริงเป็นนิสัยนะ

เวลามันเป็นจริงเป็นนิสัย เป็นอำนาจวาสนาของตน เวลาฝึกหัดภาวนา เห็นไหม
งานภายในๆ งานในหัวใจใจ

เวลาบวชพระๆ แล้ว ถ้าเป็นทางโลกเขาบอกว่า พระไม่เห็นทำอะไรเลย พระเอารัด
เอาเปรียบสังคม

มันจะเอารัดเอาเปรียบสังคมที่ไหน ถ้าเป็นพระที่แท้จริงนะ เป็นพระที่แท้จริงมันมีศีล
เขาไม่ก้าวล่วงจากศีลนั้น

ศีล ๕ ศีล ๕ นี่เป็นฆราวาส ศีล ๘ ศีล ๑๐ นี่สามเณร ศีล ๒๒๗ ถ้าศีล ๒๒๗ ศีล ถ้า
มีศีล สัมมาทิฐิ ความถูกต้องชอบธรรม มีศีลมีธรรมๆ ใจ

ถ้ามันก้าวล่วงศีลของตัวเอง ทำลายศีลของตัวเอง เห็นไหม เวลาถ้าเป็นข้อเท็จจริง
ในวิภูฏะนะ ผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่ที่บวชพระ เป็นนักบวช ถ้ามันทำความผิด ผิดศีลผิดธรรม มัน
มีบาปกรรมสองชั้นสามชั้นใจ

ในสมัยพุทธกาล ที่ในพระไตรปิฎก ชาวประมงเขาไปทอดแหมา เขาได้ปลามา ปลาตะเพียนเป็นทองคำ เขาไม่กล้าแตะกล้าต้องเพราะอะไร เพราะเขากลัวอำนาจของกษัตริย์ เขาเอาไปถวายพระเจ้าพิมพิสาร

พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบันใจ เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ได้ ต้องถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

นี่ไง ทำไมปลาเกล็ดมันเป็นทองคำ ปลาตะเพียนๆ เป็นเกล็ดทองคำ เวลาเป็นเกล็ดเป็นทองคำ เวลาเอามาถวายที่ท้องพระโรง เพราะว่าเอาไปถวายพระเจ้าพิมพิสาร เวลามันอัปปากขึ้นมา โอ้โฮ! มันเหวี่ยงไปท้องพระโรงนั่นเลย

เอาปลาตะเพียนไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มันเป็นเพราะเหตุใดพระเจ้าคะ”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง ที่ว่า เราประพฤติปฏิบัติมาเพื่อเป็นจริงเป็นนิสัย เป็นอำนาจวาสนาของตนต่อไป ถ้ามันเป็นจริงนิสัยในทางชั่วร้าย มาบวชเป็นพระแล้วเป็นนักปฏิบัติแล้ว ก็ยังปลิ้นปล้อนกะล่อนทำลายตัวเอง

ท่านบอก ปลาตะเพียนตัวนี้ ในอดีตชาติแต่ยาวไกลมา ได้บวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง แล้วเวลาทรงจำธรรมวินัยๆ ศึกษาเล่าเรียนธรรมะแล้วเทศนาว่าการ มีคนเชื่อถือศรัทธาล้อมหน้าล้อมหลังเต็มไปหมดเลย

ด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยากของตนใจ มันก็เอาความรู้สึกนึกคิดของเรา เอาความเห็นของตนบวกเข้าไป นี่ไง กล่าวดูพุทธพจน์ กล่าวดูใจ กล่าวดูโดยความลุ่มหลง กล่าวดูโดยความมกมาก กล่าวดูโดยความไม่รู้ของตนใจ คนเขาหลงเชื่อๆ นี่ไง เวลาสิ้นชีวิตไปไง ตกนรกอเวจี

เวลาตกนรกอเวจี เห็นไหม นี่ผลของวิภูฏะๆ กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ใครทำบุญกุศลของตนมา ใครทำคุณงามความดีไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ก็ภพก็ชาติเวลาทำชั่ว ทำร้าย ตกนรกอเวจี

นี่เป็นพระนะ นักปฏิบัตินะ แต่ปฏิบัติไปด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก

ขนาดเทศนาว่าการคือเล่านิทานนะ จำธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มากี่เล่านิทาน เล่านิทานไป คนเขาเชื่อถือศรัทธาขึ้นมา เขาเชื่อถือศรัทธาเพราะว่าเป็น ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

แล้วคนศึกษา การศึกษามาก การศึกษาน้อย ก็แตกต่างกันไปใช้ไหม ไฉนเวลาคนที่ เขาเชื่อถือศรัทธาก็ โอ้โฮ! หลงตัวเองไป บวกกิเลสของตนบวกเข้าไปด้วยไง ตัวเองลุ่มหลง แล้ว ภาวนาไม่เป็นแล้วยังสอนคนอื่นให้ภาวนาหลงใหลไปด้วยไง ตกนรกอเวจีไง แล้วเวลา กาลเวลามันผ่านไป ผ่านพ้นไป ใช้เวรใช้กรรมขึ้นมา มันเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา แล้วเวลาพ้น จากนรกขึ้นมาเป็นชั้นๆ ขึ้นมา เวลาเกิดแล้ว เกิดเป็นปลา เป็นอบายภูมิ มันก็อยู่ในเขต ของนรกนั่นแหละ

แต่เวลามันอยู่ในแม่น้ำ ชาวประมงเขาไปทอดแหเขาได้มา ได้มาเวลาเกิดเป็น ทองคำเลย เวลาอำปากมาเหม็นไปท้องพระโรง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ไฉ้ที่ว่าเหม็นเต็มท้องพระโรง นั่นละกล่าวตุ่ พุทธพจน์ นั่นละเอากิเลสตัณหาของตนเองบวกเข้าไป อำปากมาเหม็นไปหมดเลย

แล้วที่เกล็ดเป็นทองคำละ

ก็เป็นสาวกสาวกอะไร ได้เป็นภิกษุได้ บวชพระได้ ได้ห่มผ้ากาสาวพัสตร์ได้ รัชชั พระอรหันต์ได้ ทำคุณงามความดี เขาก็ได้ทำคุณงามความดีของเขาเหมือนกัน เห็นไหม ศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเทศนาว่าการต่อไป ก็สร้าง ศรัทธาความเชื่อของเขา ถ้าเริ่มต้นที่ทำศรัทธาความเชื่อในคุณงามความดีมันก็เป็นบุญเป็น กุศล ใ้บุญกุศลที่ได้บวชได้เรียนมา เกล็ดเป็นทองคำเลยละ

แต่เขาเป็นปลา ก็ผิวหนังของเรา ขนของเราเหมือนกัน ถ้ามันดีมันชั่ว มันก็อยู่ที่ วาสนาของคนไง ถ้าทำคุณงามความดีมาไง

แล้วมันมาจากไหนละ

มาจาก กุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา มาจากบาปจากบุญจากกุศลของตนที่ได้ทำมา ถ้าทำมาเป็นประโยชน์เป็นผล ถ้ามันเป็นประโยชน์ ถ้าเป็นคุณงามความดี คุณงามความดี มันก็ให้เกิดเป็นทองคำ

ไฉ้ความชั่ว ความชั่วตกนรกอเวจีไปทุกข์ยากแสนเข็ญ แต่ไม่ตาย พ้นจากเวรจากกรรมมาเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา พ้นจากชั้นนรกอเวจีขึ้นมาเป็นชั้นๆ ขึ้นมา เวลามาร มาเกิดเป็นปลา เวลาตายจากปลาไป นั่นนะด้วยบุญด้วยบาปของตนที่ทำคุณงามความดี มันก็จะทำบาปอกุศลมันก็จะให้ผลตามบาปนั้น แต่ในการกระทำมันก็มีทั้งบุญและบาป เวลายุญของมัน มันก็ให้ผลในทางเกิดให้เราได้เห็นนะ

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เราศึกษา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว เราจะฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ได้ฟังธรรมๆ มันไม่ฟังก็เลส จะฟังธรรม

แล้วธรรมอยู่ไหนล่ะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ เวลาอาสวัชฌญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่พญามาร เวลาทำลาย พญามารมันดินมันรอน มันพลิกมันแผลง มันคร่ำครวญไป “เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไป”

เวลาคร่ำครวญขึ้นมา ลูกสาวไป ๓ ไป ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ลูกสาว ๓ คน “พ่อ พ่อเป็นอะไร”

“เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไป”

“โอ้ย! พ่อไม่ต้องตกใจ ไม่ต้องคร่ำครวญ เดียวพวกอิจันจะไปจัดการเองละ”

เวลาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ จะไปยั่วยวน จะไปทำให้กลับมาอยู่ในอำนาจของตนไป

นางคันหา นางอรดี แม่แต่พ่อของเธอ พญามารๆ เจ้าวัฏจักร เราได้หักลงแล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลง ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง เรือน ๓ หลัง มันเรือนยอดของเรือน ๓ หลังคืออวิชชา เราได้ทำลายลงหมดแล้ว เป็นไปไม่ได้หรอก

อัสวักขยญาณทำลายอวิชชา ทำลายพญามารในหัวใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมฯ แสดงธัมมจักข
พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เวลาไปรู้สัตว์ชนสัตว์ขึ้นมา พระอรหันต์
มากมายมหาศาล

พระอรหันต์ คำว่า “พระอรหันต์” พระอรหันต์ต้องทำลายความโลภ ความโกรธ
ความหลง ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง แล้วขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง เห็นไหม พระอนาคามี

เวลาพญามาร พญามารนะตัวร้าย ตัวร้าย เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าได้หักลงแล้ว แล้วมันจะมีสิ่งใดเข้าไปถึงธรรมธาตุอันนั้นได้ เป็นไป
ไม่ได้ ถ้าเป็นไปไม่ได้ นี่ในพระพุทธศาสนา

แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราจะฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติขึ้นมา
ปฏิบัติขึ้นมา แล้วฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาในแนวทางของใคร จะแนวทางของไฉ่ปลา
ทองคำไหม อำมาปากเหม็นหมดเลยนั่นนะ

ถ้าเอาจริงเอาจังของเรา ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา ถ้าเรายังไม่แน่ใจ
ว่าเราประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาแล้วมันจะประสบความสำเร็จหรือไม่ เกิดมาแล้วเราก็คือ

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เราเกิดในประเทศที่นับถือพระพุทธศาสนา
พระพุทธศาสนา ศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ แล้วมีประจำชาติ ประจำชาติชาติก็ส่งเสริม
ไป ส่งเสริมการศึกษาการเล่าเรียนขึ้นมาทางวิชาการไป ถ้าศึกษาทางวิชาการ

ศาสนาเวลายืนยันกันมานะ เวลาธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า แล้วถ้าเราศึกษาๆ เราก็ต้องเรียงความ ต้องอะไร นั่นนะนิทานธรรมะ ถ้าเราศึกษาขึ้นมา
จนเรามีความรู้ของเรา ถ้าความรู้ของเรา เราทรงจำธรรมวินัย ภาคปริยัติ

ปฏิบัติ ถ้าภาคปฏิบัติฯ ไง ก็กลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง
เจริญขึ้นมาด้วยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาตามความจริงของท่าน
เวลาท่านเป็นความจริงของท่าน ท่านมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา

จิตใจดวงใดไม่มีมรรค จิตใจดวงนั้นไม่มีผล

ท่านมีมรรคมีผลในหัวใจของท่าน ท่านชำระล้างเป็นบุคคล ๔ คู่ใด คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ไง ถ้าคู่ที่ ๔ ทำลายเรือนยอดของเรือน ๓ หลังนั้นไง ได้หักลงแล้วไง หักลงแล้วเห็นไหม แล้วไ้ลูกสาวมาร ไ้ชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลง นั้นนะเป็นสัจจะเป็นความจริง ผู้ที่ปฏิบัติมาจนถึงมีร่องมีรอยไง ถ้ามีร่องมีรอยขึ้นมา นี่ธรรมทายนายไง

เวลาท่านอบรมบ่มเพาะให้ลูกศิษย์ลูกหาขึ้นมา ได้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ได้เป็นกำลังของวงกรรมฐานไง วงกรรมฐานให้เป็นการยืนยันว่า กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง มันเจริญขึ้นมาด้วยมรรคด้วยผล ด้วยคุณงามความดีในหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นมันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในใจดวงนั้น มันเป็นวิมุตติสุขๆ วิมุตติสุขมันอยู่ในใจดวงนั้นโดยข้อเท็จจริง

ไ้เราก็ก่เกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราก็ก่อยากจะทำประพฤติปฏิบัติเหมือนกัน เวลาศึกษาขึ้นมา จบ ๙ ประโยค มันมีแต่ธรรมชี้ขลาด ชี้ขลาดตาขาว ไม่กล้าทำอะไรเลย ทำอะไรเลยก็ทำไม่เป็นความจริงทั้งนั้นนะ แล้วถ้าธรรมชี้ขลาด มันก็เป็นชี้ข้าของชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลง

ชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันก็เป็นการจุนเจือด้วยชีเหมือนกัน

ถ้ามันชี้ขลาด มันจะรู้เห็นอะไรไม่ได้เลย มันจะทำความจริงของมันไม่ได้เลย เพราะมันชี้ขลาด มันถึงล้มลุกคลุกคลาน ก็มาราบตั้งแต่ไ้ชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลง เพราะไ้ชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลงมันยิ่งใหญ่ มันเป็นลูกสาวของพญามาร

เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก็โลก อยากได้อะไรดีได้อะไรดีขึ้นมา แล้วไ้พวกความชี้ขลาด ชี้ขลาดด้วยความหลักเกณฑ์มันไม่มีในหัวใจไง มันก็เป็นชี้ข้า ชี้ข้าให้ชีโลก ชี้โกรธ ชี้หลงมันบีบย่ำย่ำไง แล้วไ้ธรรมชี้ขลาดมันก็แค่จำมา ความจำ กิเลสมันไม่กลัวหรอก มันเอาชี้หลง ไ้ลุ่มหลง หลงไหลในความรู้ความเห็นของตน แล้วหลงไหลไปแล้วมันก็มีติดบอดไง

เวลาคนมันชี้ขลาด มันไม่กล้าเข้าไปเผชิญกับสิ่งใดนะ มันก็เกิดความกลัว เกิดความวิตก เกิดความกังวล เกิดความลังเลสงสัย แล้วถ้ามันไปในที่มีติด มันก็ชี้กลัว ตื่นตระหนกตกใจ ไม่มีสติปัญญาทำสิ่งใดได้ทั้งสิ้น ธรรมชี้ขลาด

ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ ธรรมและวินัยเป็นศาสนาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น เราต่างหากเป็นผู้บุกเบิกค้นคว้าหาใจของตนให้ได้

ใจของตนๆ เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดาๆ ทั้งนั้นนะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีเว้นวรรค ด้วยบุญด้วยกุศลได้มาเกิดเป็นมนุษย์ ทำบุญกุศลขึ้นมาในพระพุทธศาสนาได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมมากน้อยขนาดไหนมีอายุชั้ยทั้งนั้น หหมดอายุชั้ยแล้วก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันมีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน เป็นสิ่งใดที่ไว้วางใจได้

ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เราสร้างคุณงามความดีกันอยู่นี้แหละ สร้างคุณงามความดีขึ้นมา ทำคุณงามความดีมันก็ให้บุญกุศล ตั้งแต่เริ่มต้นทำแล้วสบายใจ ทำแล้วสุขใจ เพราะอะไร เพราะเราสร้าง เรามีศีลมีธรรมไง เรามีศีลมีธรรมคุ้มครองหัวใจของเราไง เราไม่ให้ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลงมันชักลากชักนำเราไปจนล้มลุกคลุกคลานไง

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิต ถ้าดำรงชีวิต เราแสวงหามาด้วยความถูกต้องชอบธรรม แล้วเราก็ใช้ดำรงชีวิตของเราไปให้มันสุข ให้มันมีความสุขความสงบในหัวใจของตน

แต่ถ้าความสุขความสงบในหัวใจของตน เราเกิดเป็นมนุษย์ไ้ ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดพบพระพุทธศาสนา ไม่ได้บวชได้เรียน เหยียบแผ่นดินผิ

ไม่ได้บวช ไม่ได้เรียน ไม่ได้รบ ไม่ได้ทำลายข้าศึก มีโอกาสแล้ว มีโอกาสได้ฝึกหัด มีโอกาสได้จำกัดวงของความโลภ ความโกรธ ความหลง ใ้ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง ชี้ดวงมันไว้แล้วอย่าไปเชื่อมั่น เพราะอะไร

ถ้าไม่เชื่อมั่น ถ้าเราไม่ใช่ธรรมจี๋ลาด เราเป็นศีลเป็นธรรม เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ทำไมไม่ใช้ธรรมะอันนั้นเข้าไปต่อกรกับมันล่ะ ถ้าเข้าไปต่อกรกับมัน มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิไ้ ปัญญาอบรมสมาธิ มันจะทำความสงบของใจ

เข้ามาใจ ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามา เห็นไหม นี่ใจ เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง อวิชชา ญาณมาร มันบงการ ถ้ามันมีความสุขสงบเข้ามา สัมมาสมาธิใจ

ถ้าสัมมาสมาธิ เห็นไหม โดยประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาโดยข้อเท็จจริง ทำสมาธิกันไม่เป็น ถ้าทำสมาธิเป็น มันสงบระงับเข้ามาใจ ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลงต้องสงบตัวลง มันถึงเป็นสัมมาสมาธิ

ความว่าเป็นสัมมาสมาธิเพราะอะไร

เพราะไอ้คนที่ภาวนาไม่เป็นมันติดสมาธิ มันว่านั่นคือนิพพาน นี่มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคนใจ สมาธิก็คือสมาธิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านปฏิบัติมาแล้ว ทำไมท่านรู้ไม่ได้

เริ่มต้นขึ้นมา ทุกคนปุณฺณคนหนา อวิชชา ญาณมาร เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง มันมีลูกสาว ๓ คน ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ไอ้ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติ นั่นนะแม่ทัพใหญ่

แม่ทัพใหญ่เพราะมันครอบงำจิตของสัตว์โลกไว้ทั้งหมด เทวดา อินทร์ พรหมรบราฆ่าฟันกันทำไม เทพบุตรเขาแย่งนางฟ้า เขาศึกสงครามเพราะอะไร เพราะกามราคะ กามราคะก็ลูกสาวของมาร มันครอบงำทั้ง ๓ โลกธาตุ แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ใจ มันอยู่เต็มหัวใจของเราอยู่แล้ว เพราะครอบงำมันสมบูรณ์แบบ ถ้าครอบงำมันสมบูรณ์แบบ

เวลาฝึกหัดปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติทำไมท่านไม่ล้มลุกคลุกคลานมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีนะ ศึกษาเล่าเรียนมาทุกศาสตร์ ทุกครูบาอาจารย์ที่มีอยู่ แล้วแก้กิเลสได้ไหม ไม่ได้

แล้วถึงพุทธกาล ศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง กองทัพธรรมๆ ปราบผีปราบมารตั้งแต่ภาคอีสานมาทั้งสิ้น ไม่เชื่อมั่น ผีสงนางไม้มันจะมีคุณค่าอะไร ผีสงนางไม้มันยังต้องขอย่อยกินกับมนุษย์ แล้วมนุษย์ไปบูชา ไปยอมเชื่อฟังเขาทำไม ทำไมมนุษย์ไม่มีสติปัญญาขึ้นมาให้นับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้านับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เรามีรัตนตรัยคุ้มครองดูแลเรา ถ้าคุ้มครองดูแลเรา ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาใจ

แล้วว่า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น กว่าท่านจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้จิตใจมันมั่นคงขึ้นมา ถ้าเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาใน ทั่วๆ ที่ศาสนา กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง พระป่าพระกรรมฐานมากมายมหาศาล แต่พระป่าพระกรรมฐานต้นภาวนาไม่เป็นนะ

ถ้าจิตมันสงบเข้ามาใน ไม่อย่างนั้นแค่จิตสงบทำไมติดสมาธิละ ถ้าเป็นสมาธิสมาธิ ไฉนมันมีจิต มันเป็นธรรมชัชลาด แล้วก็ล้มลุกคลุกคลานก้มกราบ ล้มก้มกราบชีโลก ชีไกรธ ชีหลง

หลง หลงไปในใจของตน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา แล้วธรรมชัชลาด ไม่กล้าทำความสงบของใจเข้ามา ไม่กล้าศึกษาค้นคว้า พอชัชลาดก็ชักแล้ว

คนกลัวผีๆ ไม่กล้าอยู่ตัวคนเดียวใน กลัวผี ผีมันอยู่ไหน ไฉนผีตัวแรกคือผีธรรมชัชลาด เพราะเอ็งชัชลาด เอ็งไม่มีสติปัญญา เอ็งถึงตื่นกลัวไปทั้งหมดใน แล้วก็ไปกลัวผีๆ แล้วก็จินตนาการนะ คนปฏิบัติมากมายไม่อยากเห็นกายเพราะกลัวผี

เห็นกาย มันเป็นแนวทางปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ กายานุปัสสนา ถ้าจิตสงบแล้วเห็นกาย นั่นนะเข้าสู่อริยสัจ เข้าสู่ความจริง

ไม่รู้จัก นี่ใน ธรรมชัชลาด กลัวผี ไม่อยากเห็นกาย ความจะเห็นกายได้แสนทุกข์แสนยาก แล้วมันไม่มีอำนาจวาสนา เห็นจอมปลอม เห็นโดยธรรมชัชลาด วิตกวิจารณ์ลุ่มหลงสร้างภาพกันขึ้นมา มันไม่เป็นความจริง

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาจะ ทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจสงบระงับเข้ามา ชีโลก ชีไกรธ ชีหลง มันจะเบาบางลง เพราะชีโลก ชีไกรธ ชีหลงนี้แหละทำให้จิตลงสู่สมาธิไม่ได้ เพราะอะไร

นี่ไง ที่ว่า อวิชชาอยู่ที่ฐิติจิต นี่ใน อวิชชาคือพญามาร พญามารอยู่ที่จิตเดิมแท้ ไฉนความรู้สึกลึกคิด ไฉนขันธ ไฉนอารมณ์ทั้งนั้นนะ แล้วอารมณ์ทั้งนั้นนะอยู่ในการควบคุมของใคร อยู่ในการควบคุมของชีโลก ชีไกรธ ชีหลง

แล้วมันอยู่ที่จิตนิสัยใจ ใจคนที่อ่อนแอ ใจที่เบาบาง มันก็หลงไปนะ หลงเคลิบเคลิ้มไปกับอารมณ์ของตนใจ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัตรธรรม บรรลุธรรม เข้าใจธรรม

เหมือนอากาศ เหมือนลม นี่มันเป็นอารมณ์ความรู้สึกใจ ใจชี้โลกก็อยากได้ออยากเป็น ใจธรรมชี้ขาดแล้วชี้โลกใจ กลัวบรรลุธรรม ถ้าบรรลุธรรมแล้วมันจะตัดกิเลส ล้มลุกคลุกคลาน ไม่กล้าแตะ ไม่กล้าต้อง กลัวไปหมดเลย เพราะอะไร เพราะมันชี้ขาด

ถ้ามันทำไม่ได้ มันไปเจอใจชี้โกรธ โกรธกระพืดกระเฟียดเลยละ ทำไมคนอื่นปฏิบัติได้ ทำไมเราปฏิบัติไม่ได้ นั่งสมาธิแล้ว ๒ ชั่วโมงไม่ได้สมาธิ

ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติเป็นปีๆ พระกรรมฐานทั้งชีวิต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสวัตรธรรม เดินจงกรมโดยวิหัตธรรม ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นธรรม เป็นพระอรหันต์โดยแท้จริง เขาอยู่โดยวิหัตธรรม วิมุตติสุขๆ สุขที่อยู่ใจดวงนั้นนะ อยู่ในวิหัตธรรม เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเพื่อความเป็นวิหัตธรรม ไม่ไปอยู่ในการควบคุมของชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง เรือนยอดของมันไม่ให้เข้ามาย่ำยจิตเดิมแท้

กิเลสวิชาอยู่ที่ยึดเดิมแท้ จิตเดิมแท้นั้นได้หักลงแล้วจากยอดเรือนของเรือน ๓ หลัง แล้ววิหัตธรรมมันมีอะไรเข้ามาวอแว มีอะไรเข้าไปสู่สิ่งนั้นนะ เข้าไม่ถึง เข้าไม่ได้ อยู่ข้างนอกนูน สอุปาทิเสสนิพพาน กิเลสสิ้นไปแล้ว อยู่ด้วยความสุขความสงบในใจของตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรม เข้าถึงญาณด้วยญาณทัสสนะ จะโปรดใครก่อนที่เขามีอำนาจวาสนาแล้วอายุเขาจะสั้นก่อน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสวัตรธรรมใจ จะสอนใครได้หนอ ใครเขาจะรู้กับเราได้ มันลึกลับซับซ้อน ลึกลับซับซ้อนอยู่ท่ามกลางหัวใจดวงนั้น

แล้วหัวใจดวงนั้น เห็นไหม เพราะเราเกิด สมบูรณ์แบบนะ เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มีลูกมีหลานของมันอีก สมบูรณ์แบบ

ไม่ได้สมบูรณ์แบบไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์หรือ การเกิดเป็นมนุษย์มันสมบูรณ์แบบอยู่แล้ว แล้วเพราะอะไร เพราะมีอำนาจวาสนาใจ เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เรามี

ศีลมีธรรมขึ้นมา มันเลยคุ้มครองดูแลหัวใจของเรา หรือดำรงชีวิตของเราได้ไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป

แล้วมาบวชเป็นพระ ปุณฺณคนหนา มันก็สมบูรณ์แบบโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยากไป ถ้าศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาไง ศึกษามาก็ชี้ตลาดคุ้มครองเลยของเรา คุ้มครองเลยว่ารู้

เวลาสวดปาติโมกข์ไป กล่าวตู่พุทธพจน์ พระเตือนสามครั้ง ไม่เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิด เป็นสังฆาทิเสส อาบัติเลย อาบัติเพราะอะไร เพราะกล่าวตู่ เห็นผิด คิดผิด

ทีนี้เวลากล่าวตู่ กล่าวตู่เพราะอะไร กล่าวตู่เพราะจะเผยแผ่ธรรมไป จะอบรมบ่มเพาะสั่งสอนเขา ถ้าสั่งสอนคนแล้ว ถ้ามันเป็นจริง มีครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง ท่านบอกว่า “พูดไม่ได้ อันนี้มันผิด” เตือนสามหนไม่ฟัง สังฆาทิเสส กล่าวตู่พุทธพจน์คือปิดเบือนธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แล้วเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันเป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า ถ้ามันเป็นจริง มันทดสอบตรวจสอบของเราสิ ถ้าทดสอบของเรา ปุณฺณคนหนาไง ถ้าปุณฺณคนหนาทำความสงบของใจของตนไม่เป็นไป

ถ้าทำความสงบของใจของตน ทำอย่างไร

มันอาจหาญ

คนเรากลับ กลับมากๆ แต่ถ้ามีสติปัญญานะ มันจะพิจารณาเลย

ในประวัติครูบาอาจารย์ เวลาไปเที่ยวป่าช้า ไปอยู่ในป่าช้าไป กลางคืนมานี้กลัวใจจะขาดเขียว นั่งหลับตานะ พุทโธๆๆ นะ เสียงกรอบแกรบๆ โอ้ย! มาแล้ว ฝึๆ ฝึมาแล้ว โอ้ย! ใจจะขาด ใจจะขาดเขียว มันทนไม่ไหว เห็นไหม ลองดูสิ มันคืออะไร

เห็นหมามันเดินมาหาเศษอาหารกิน พอเห็นหมามันเดินมาหาเศษอาหารกิน เพราะอะไร เพราะธรรมชู้ตลาด ชี้กลัว ชี้กลัวขึ้นมา หมามันเดินมาหาเศษอาหาร ใจเราก็คือ โอ้ย! ฝึมันเดินมาแล้วนะ เสียงกรอบๆ เหยียบหญ้ามาไง นี่ไง เวลามันกลัวผีกลัวสงฆ์ กลัววิตกวิจารณ์ไปทั้งนั้นนะ

เริ่มต้นฝึกหัดปฏิบัติมันจะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น มันเป็นเพราะอะไร มันเป็นเพราะชู้โลก ชู้โกรธ ชู้หลง แล้วพวกชู้ลาด ชู้ลาดก็หมอบกราบมันตลอด

ถ้ามันชู้กลัว กลัวขนาดไหนนะ เอาจริงเอางี้ของเราขึ้นมา เติมน้ำมัน นิ่งสมาธิ ภาวนา มันจะแค่นั้นกันเชียววะ เขาทำขนาดไหนก็ทำของเรา ยิ่งทำของเรายิ่งอาจหาญ ยิ่งการกระทำ ยิ่งไม่ได้ สมาธินะ แต่ก็ฝึกหัดของเรา ฝึกหัดของเรา

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ถ้าชู้ลาดชู้กลัว มันก็กลัวจนเกินไป อาจหาญกล้าหาญจะเอาให้ได้ มันก็ไม่ได้ แต่ถ้ามันสมดุล มันพอดีของมัน เออ! มีความสุขนะ เออ!

ไม่ใช่ที่เราฝึกหัดปฏิบัติแล้วเราจะลดยากฟ้า จะเหาะเหินเดินฟ้า ใต้น้ำเวลาเขาทำข้อเท็จจริงโดยอภิญญา เขาทำของเขาได้ แต่ใ้เราก็คิดจะเหาะเหินเดินฟ้า เวลาชู้กลัวก็กลัวจนไม่กล้ากระทำ เราก็ฝึกหัดของเราให้มันสมดุลพอดี

มนุษย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นก็เป็นมนุษย์เหมือนเรา เราเกิดมาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน เป็นมนุษย์แล้วนะ เรามีศรัทธา ความเชื่อพระพุทธศาสนา แล้วเราศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติ ถ้ามันศึกษาค้นคว้าจนจะจบ ๙ ประโยคแล้วค่อยมาปฏิบัติ

ศรัทธานี้มันศรัทธา แต่เวลาศึกษามาจนจบแล้วนะ โอ้! มันแบบว่าศึกษามานาน ความรู้มันเยอะ ยิ่งเยอะแล้วนะ โอ้โฮ! มันยิ่งสงสัยไปเรื่อยแปด กิโลเมตรนี่

สระในน้ำนะ ถ้าน้ำมากมันก็อยู่บนน้ำนั่นแหละ น้ำน้อยมันก็อยู่บนน้ำ มันก็ลดลงไป นั่นนะ มันก็ลดลงไปตามน้ำนั่นแหละ ใจความรู้อะไร ถ้ารู้แค่นี้มันก็สงสัยแค่นี้ รู้มากกว่านี้มันสงสัยยิ่งใหญ่อะไร ยังมีปัญญามากมันยิ่งสงสัยมาก แล้วชู้ลาดด้วย ไม่กล้าทำอะไรเลย

อยู่ที่อำนาจวาสนาของเรา เห็นไหม

ในสังคมไทยในปัจจุบันนี้มีวัดป่ากับวัดบ้าน วัดบ้านเขามีการศึกษาค้นคว้าของเขา แล้ววัดป่าในปัจจุบันนี้ มันเป็น ป.ปลา สระอา หรือเปล่าไม่รู้

ถ้าวัดป่าๆ เขาณะ เขามีข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมามันฝึกหัดใจของตน ใจของตนมันชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันติดมันตันของมันตลอดเวลา แล้วเราเองเราก็ชี้ตลาด เราก็ไม่มีสักจะมีความจริงอะไรกับตัวเราเลย

ถ้ามีสักจะความจริง เราบังคับเลย ครูบาอาจารย์ ปฏิภาณุดงคกรรมฐาน เขาให้พุทโธๆ ๒๔ ชั่วโมงเลย ถ้าพุทโธๆ ๒๔ ชั่วโมงเพราะอะไร เพราะเราควบคุมตัวของเราเองไม่ได้ เวลาอารมณ์มันรุนแรงขึ้นมามันก็ชักนำเราไปทั้งหมดเลย เราพุทโธๆ ไว้ พุทโธไว้ก็แย่งกับมัน ดึงกับมันนะ ทุกข์เกือบตาย แต่ก็ดี ดีที่ยังไม่เสียเปรียบมัน ไม่ให้มันมาลากเราไปเพราะอะไร

ถ้ามันเสวยอารมณ์ มันก็คิดเรื่องที่มันอยากต้องการคิดใจ นั่นนะ มันไปแล้ว พุทโธไม่ได้ พุทโธไม่ได้มันก็เสวยอารมณ์ไป มันก็สวปามความคิดใจ

ความคิดทั้งหมด จิตมันคิดทั้งสิ้นเลย แล้วก็คิดจินตนาการไปเลย แล้วก็ไปธรรมชู้ตลาด ยิ่งคิดยิ่งดีใจ เพราะอะไร มันชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง ชี้ตลาด ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันเป็นชู้ด้วยกัน ชี้เหมือนกัน ชี้กองเดียวกัน ชี้รวมกัน แล้วเราก็เสวยสวปามเต็มหัวใจเลย เสวยอารมณ์มันไปนู่น

ถ้าเรามีสติ เราเกิดกึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกคนหนึ่ง เจริญเพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนเสวยวิมุตติสุขๆ เรือนยอดของเรือนสามหลังก็ได้หักลงแล้ว ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง ตายหมดเลย แล้วมันตายเพราะอะไรละ ตายเพราะความสมบุกสมบัน ตายนะ ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วยมรรค ๘

แล้วมรรค ๘ ความรู้สึกนึกคิดโดยธรรมชู้ตลาด มันอ้าง มันอิง มันแอบอ้าง จนฉวยแล้วสมอ้างว่าเป็นธรรมๆ นั่นนะมันทำสมาธิไม่เป็น พอเริ่มจะทำสมาธิเป็น เพราะอะไร เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราที่วางข้อวัตรปฏิบัติจากธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครฝึกหัดปฏิบัติด้วยธรรมชู้ตลาด มันก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่อย่างนั้น

เวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติมาแล้ว ปฏิบัติขึ้นมาจนบุคคล ๔ คู่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ สมบูรณ์แบบ

แล้วมันมาอย่างไร สมบูรณ์อย่างไร เริ่มต้นมันทุกข์ยากขนาดไหน

มันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเพราะเวลากิเลสมันเข้มแข็งไง แล้วธรรมชี่ขลาดมัน หกล้มก้มกราบยอมจำนน เพราะมันชี่โลก ชี่โกรธ ชี่หลง มันเป็นการคลุกคลีกันอยู่อย่าง นั้นนะ

พุทโธๆ แยกมันมา ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา ดึงมันมา ดึงหัวใจของเราแยกออกมา แยก ออกมาจากธรรมชี่ขลาด ชี่โลก ชี่โกรธ ชี่หลง ให้มันสงบตัวลง

ฉะนั้น พุทโธๆ ถึงเจียนอยู่เจียนตาย

ทำบ่อยครั้งเข้า ทำบ่อยครั้งเข้าจนเป็นจิตจนเป็นนิสัย ทำบ่อยครั้งเข้า ทำบ่อยครั้ง เข้าจนมันสงบระงับเข้ามา

ถ้ามันสงบเข้ามานะ นี่ไง ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิก็คือสมาธิไง สมาธิคือจิตสงบ สงบจากชี่โลก ชี่โกรธ ชี่หลง พอชี่โลก ชี่โกรธ ชี่หลง พอมันคลายออกจนมันเป็นพุทโธะ จน มันเป็นผู้ตื่น จนมันมีความสุขความสงบของมันนะ นี่เวลาครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมันชัดๆ

พระป่า พระป่าทำสมาธิเป็นหรือเปล่า

ถ้าทำสมาธิไม่เป็น ชี่ขลาด ชี่โลก ชี่โกรธ ชี่หลง ไปหมดเลย แล้วคลุกคลีอยู่อย่างนั้น แล้วไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอัน ชี่หลงไง หลงในอารมณ์ หลงในความรู้ความเห็น

จิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก จิตจินตนาการสิ่งใดก็ได้ แล้วจิตอ้างอิงธรรมชาติของหลวง ปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ของครูบาอาจารย์ อ้างอิงไปหมด แต่ความจริงมันไม่มี ความจริงมันไม่มี เพราะมันผิดศีล มันกล่าวตุ้ นี่ไง เพราะความชี่ขลาด ไม่มีจุดยืน ไม่มีหลักการ ไม่มี ความ อากาญ ไม่มีการทำจิตของตนให้เป็นอิสระ

จิตของตนให้เป็นอิสระขึ้นมาแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ทำจิตของตนให้เป็นข้อเท็จจริงใน แนวทางสติปัฏฐาน ๔

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทางเท่านั้น สิ่งที่คุณศึกษามาจบ ๙ ประโยค เป็นแนวทาง เป็นภาคปริยัติ แล้วให้ฝึกหัดปฏิบัติ

พระกรรมฐานๆ ไปอยู่กับครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านมีข้อวัตรปฏิบัติ หลวงปู่ มั่นท่านอบรมบ่มเพาะไว้

“มหาไม่ต้องขึ้นมานะ มหาพรรษาเยอะแล้ว มหาภาวนาเป็น ให้พระหนุ่มเณรน้อย มันขึ้นมา มันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป”

ถ้ามันมีข้อวัตรติดหัวใจมันไป เห็นไหม นี่ไง มันจะฝึกหัด มันจะประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมา ให้ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบระงับเข้ามา ขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง เจ้าวัฏจักร เรือนยอด เรือน ๓ หลังมันสงบตัวลง มันสงบตัวลง

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่ไม่มีสมาธิ ปัญญาเกิดไม่ได้

สิ่งที่เกิดนี้ธรรมชี้ตลาด สบายยอมกับขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง แล้วหลง โลก เห็นครูบา อาจารย์ท่านเป็น เราก็คอยากจะเป็น

ครูบาอาจารย์ สาธุนะ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงมีวิหารธรรม ท่านอยู่โดยวิหาร ธรรม ท่านอยู่โดยการไม่มีบาปมีกรรม

แต่ถ้ามันเป็นธรรมชี้ตลาด หาบาปกรรมทั้งนั้น ตัวเองหลง มันก็เป็นโทษกับ ตัวเองนะ เสียเวลา เสียการเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เสียภพเสียชาติหนึ่ง เพราะเราทำ เราประพฤติปฏิบัติแล้วไม่เข้าสู่สัจจะความจริง แล้วอบรมบ่มเพาะผู้อื่นจะ หนักหนาสาหัสสาครรจ์ไปตลอด

แล้วถ้ามันโลก มันโลกคือมันอยากได้อะไรดีโดยที่ไม่มีเนื้อหาสาระ มันจะเป็นความ ดีไปได้อย่างไร

อ้าว! ก็ปริยัติก็ศึกษามาแล้ว ก็เข้าใจธรรม ทรงจำธรรมวินัยได้ทั้งนั้นนะ ไปอยู่กับครู บาอาจารย์มา ได้ฟังทุกวันเลย

หลวงปู่มั่นท่านเทศนาว่าการ ท่านบอกว่า ถ้าเป็นสิ่งที่จำเป็น ขณะ ท่านจะข้ามๆ กิเลสร้ายนัก แล้วถ้ากิเลสมันได้ยินได้ฟัง มันจำจนตาย พอจำแล้วมันสร้างภาพ

วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว เห็นไหม ข้าว เวลาท่านคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ มาหมดแล้ว ถึงคู่ที่ ๔ จิต เรือนยอดของเรือน ๓ หลังนะ เรือนยอดเป็นหนึ่ง ภาวสวะเป็นภพ ภพนั้นนะ เวลาปัญญาญาณมันเป็นญาณหยั่งรู้แล้ว ท่านเปรียบเทียบ เปรียบเทียบนั่นคือปัญญา ถ้า เรือนยอดของเรือน ๓ หลังนั้น ข้าวเมล็ดนั้นถ้าได้หุง คือได้ต้มได้แกงสุกแล้ว มันจะเกิดอีก ไม่ได้ แต่ถ้าข้าวเมล็ดนั้นมันตกลงสู่ดิน มันก็งอกอีก

หลวงตาพระมหาบัวใจ จุดและต่อมเหมือนมะพร้าว ๒ ขั้ว ขั้วหนึ่งบุญ ขั้วหนึ่งบาป ขั้วหนึ่งผิด ขั้วหนึ่งถูก มัน ๒ ขั้ว นี่ไง บุญและบาป มันเป็นของคู่กันนั้นนะ เวลาท่านชำระ ล้างหักลง เห็นไหม

วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว มีพระเอาไปเลียนแบบ มีพระเอาก็อบปี้ มีพระเอาไป ต่อยอด

มันเป็นของหลวงปู่ขาว มันเหมือนกรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๙ ประโยคก็จบแล้ว ทำไมจะไม่รู้ พระพุทธเจ้าสอนอะไรรู้หมดละ แล้วเป็นธรรมชี้ลาค เพราะ ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นใจของตน

ทำสมาธิไม่เป็น เกิดปัญญาไม่ได้ แล้วจินตนาการไป เห็นไหม วิหารธรรม วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว พระเอาไปแจกไปแจก แล้วเอาไปเป็นสัญญา แล้วเอาไปสร้าง ภาพ

ธรรมชี้ลาค ชี้ลาค

แล้วความหลง ชี้โลก หลวงปู่ขาวทำได้ เราก็ทำได้

หลวงปู่ขาวนะ พระอรหันต์ เป็นพระยอดเยี่ยม เป็นพระที่หลวงปู่มั่นเทิดทูน เป็นพระ ที่หลวงปู่มั่นท่านคุ้มครองเพื่อให้เป็นธรรมทายาท ความเป็นข้อเท็จจริง ถ้าข้อเท็จจริง เราก็ ฟังได้ ก็เทศน์หลวงปู่ขาวเยาะเย้ยไป สาธุ เทิดไถ่ศรีระไว้ แล้วฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นความ จริงขึ้นมา ให้พ้นจากธรรมชี้ลาค

ชี้ขาด ไม่ยอมรับความจริง แล้วชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันคลุกเคล้ากัน มันโกรธ โกรธว่าเราทำไม่ได้ อย่างนั้น โกรธว่าเราไม่อาจหาญอย่างนั้น แล้วศิโรราบอยู่อย่างนั้น

เวลามันหลงใหล มันหลง มันก็จิตนี้ เป็นได้หลากหลายนัก มันร้อยแปดพันเก้า

เวลามันโลภ มันจะเอาๆ เขาทำได้ เราก็ทำได้ เขาทำแล้วมันก็เหมือนกัน มันจะต่างกันตรงไหน เติบจนกรรม เราก็เติบโต

หลงตาทำนด่าเจ็บเลย เติบจนกรรมโง่ยิ่งกว่าหมาตาย

หมามันตายแล้ว มันยังโง่กว่ามันอีก

เพราะมันมีมิจกับสัมมา มันมีบุญและบาป มันมีวาสนาของแต่ละองค์ เวลาครูบาอาจารย์ที่ถนัด บางองค์เติบโตจนทั้งวันทั้งคืนเลย บางองค์นั่ง โอ้โฮ! ทั้ง ๒๔ ชั่วโมงเลย มันก็เป็นจิตเป็นนิสัยของเขา ถ้ามันตรงจิตตรงนิสัย มันก็จะตรงกิเลสมันแหละ มันจะเข้าไปประหัดประหารใจ มันพ้นจากความชี้ขาด มันจะมีแต่ความอาจหาญ มันจะมีแต่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา มีแต่มัคโค ทางอันเอก

ทางอันเอกเพราะอะไร

เพราะค้นคว้าหาหัวใจของตนพบ ค้นคว้าหาหัวใจของตนพบก็ทำสัมมาสมาธิเป็นสัมมาสมาธิ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลงใหล มันเบาบางลงทั้งนั้นนะ มันเบาบางลงๆ มันมีความสุขใจ เพราะอะไร

เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สัตติจิต จิตเดิมแท้ทุกคนมันมีอยู่แล้วไง แต่มีอยู่แล้วมันโดนครอบงำโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แล้วธรรมชี้ขาดมันก็มาสร้างภาพว่าเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนั้น จะเอาให้เหมือนคนนั้น จะให้เหมือนคนนี้

เหมือนใคร เหมือนก็มันของเหมือน ไม่ใช่ของจริงใจ

ของจริงมันใจเรา ใจเราให้มันสงบระงับเข้ามา

หลงปุ่เสาร์ หลงปุ่มันทำนจี่เลยละ มันต้องจิตดวงนั้น มันต้องเป็นสมบัติของจิตดวงนั้น มันต้องปัจฉัตตัง สันติภูมิจิโก มันปัจฉัตตัง รู้เฉพาะตน สันติภูมิจิโก มันต้องสำรอก มัน

ต้องคายในหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นมันทำสัจจะความจริงขึ้นมา นี่ไง มันอาจมันหาญ
มันอาจหาญเพราะอะไร

มันอาจหาญเพราะว่าครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติแล้วนะ ถ้าภาวนาเป็นนะ ทาง
จกกรม โอ้โฮ! เรียบเลย มันจะมีงานอะไรยิ่งไปกว่างานนี้ มันมีอะไรอีกที่ทำให้ใจสงบได้ มัน
มีอะไร ใจต่างหากมันต้องสงบไป นี่งานของพระๆ นักรบรบกับกิเลสตัณหาความทะยาน
อยากในใจของตน แล้วรบให้เป็นขึ้นเป็นอัน ให้อาจหาญ ให้รื่นเริง ให้มีการประพฤติปฏิบัติ

โอ้โฮ! มันवासนานะ เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วมีครูบาอาจารย์
ที่ท่านประพฤติปฏิบัติเป็นแบบอย่าง วางข้อวัตรไว้ด้วย หลวงปู่มั่นนี่ แหม! ยอดเยี่ยม

“ให้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป ให้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป”

ถ้ามีทั้งนี้ มีทั้งข้อวัตรปฏิบัติก็ทั้งหนทาง

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์

ทำไมต้นโพธิ์เป็นต้นไม้สัญลักษณ์ในพระพุทธศาสนาละ เพราะอะไร

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นบุญเห็นคุณไง แล้วถ้าเราประพฤติ
ปฏิบัติ แล้วทางจกกรม ที่จะเป็นคนขึ้นมาเพราะทางจกกรมนี้ไง เพราะจะเป็นผู้เป็นคนขึ้นมา
เพราะนั่งสมาธิ

แล้วนั่งที่ไหน จิตพุ่งชานนะ เจียนอยู่เจียนตายตลอดเวลา ไปนั่งสงบที่ไหนมันก็ว่า
ตรงนั้นเป็นสัปปายะแล้ว ไปนั่งสงบที่ไหน ไปภาวนาเป็นที่ไหน โอ้ย! มันเห็นบุญเห็นคุณนะ

หลวงตาพระมหาบัวท่านไปตอบแทนบุญคุณของชาวหนองผือ เพราะอะไร เพราะ
มันรู้มันเห็น มันไม่มีตลาด ไม่มีการซื้อการขาย ทุกคนต้องทำด้วยน้ำพักน้ำแรง เลี้ยงพระ
๔๐-๕๐ องค์ เพราะหลวงปู่มั่นท่านไปไหนไม่ได้แล้ว

ก่อนหน้านั้นนะไม่มีทาง มาเกาะมาห้อมล้อมอยู่อย่างนั้นนะมันเป็นตลาด มันไม่ใช่
เป็นการประพฤติปฏิบัติ เวลาการประพฤติปฏิบัติ ทุกคนต้องการความสงบสัจทั้งนั้นนะ
เพราะความรูป รส กลิ่น เสียง มันกระทุ้งมันกระเทือนหัวใจทั้งนั้นนะ

ถ้ามันกระทั่งกระเทือนหัวใจ ถ้าหัวใจที่ธรรมชัชลาดยิ่งด้วย มันไปหมดเลย เพราะอะไร มันไปอยู่ในอำนาจของชีโลก ชีโกรธ ชีหลง แล้วมันก็ลุ่มหลงในการประพฤติปฏิบัติ ลุ่มหลงในอารมณ์ของตน แล้วมันก็เป็นจินตนาการมาเป็นมรรคเป็นผลไป แล้วมันก็ไม่มีสิ่งใดเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมาเลย นั่นเพราะอะไร เพราะชีโลก ชีโกรธ ชีหลงมันข่มมันชีใจ

แต่ถ้ามันมีอำนาจวาสนาของมันนะ มันมีข้อวัตรปฏิบัติของมัน มันพยายามรักษาของมันไว้ รักษาของมันไม่ให้มันเสวย ไม่ให้มันส่งออก เสวยความคิดนั้นนะ เพราะจิตกับสิ่งที่เกิดจากจิต

มโนวิญญาณูปนิพพิหนฺต มโนสมฺมุเสปิ นิพพิหนฺตติ

ผลของมโนก็เปื้อนหาย ผลของการกระทบคือมันเสวย ใ้มนโนนั้นนะเรื่อนยอด แล้วใ้สิ่งที่มันเสวยๆ นี่ลูกสาว ความโลภ ความโกรธ ความหลง เพราะความโลภ ความโกรธ ความหลงนี้ ใ้โฮ! มหัจจรรย มันราบไปหมดเลย

แล้วหลานมันลูกมัน หลานมันลูกมันก็นี้ไง สิ่งที่จรมมาไง สิ่งที่จรมมา ลมๆ แล้งๆ พัดมา เดียวก็ไปทุกข์เรื่องนั้น เดียวก็ไปทุกข์เรื่องนี้ แต่ใ้ชีโลก ชีโกรธ ชีหลง มันอยู่กับฐิติจิตเลย เสวยๆ ใจ พุทโธๆ มันถึงพุทโธยากไป พุทโธๆ มันถึงพุทโธไม่ได้ไป พุทโธไม่ได้เพราะอะไร เพราะว่า ชีโลก ชีโกรธ ชีหลงไป แล้วพอมันชัชลาดไป

แต่ถ้ามันอาจหาญไป มันไม่ชัชลาด พุทโธๆ พุทโธจนชีโลก ชีโกรธ ชีหลง สงบตัวลงๆ สัมมาสมาธิคือกิเลสสงบตัวลง สงบตัวลงจนจิตเป็นอิสระ ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

เห็นไหม ความโลภ ความโกรธ ความหลง ชีโลก ชีโกรธ ชีหลง ฐิติจิต เสวย รับรู้ พุทโธๆ ให้มันไม่รับรู้เรื่องนั้น ให้รับรู้แต่พุทโธะ พุทโธะนี้เป็นพุทธานุสติ สติระลึกถึงพุทโธะ ระลึกถึงพุทโธๆ จนตัวมันเป็นพุทโธะเอง

มันเป็นพุทโธะเองเพราะอะไร

เพราะมันพุทโธไม่ได้ไง เพราะมันไม่เสวย มันไม่เสวยชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง พอมัน
เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง มันไม่เอามือไปเกี่ยวลูกสาวมัน มันวางลูกสาวมันไว้ แล้วตัวมัน
เป็นความสงบ

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้นะ นี่เป็นกิริยาเท่านั้น นี่เป็นกิริยาของจิต กิริยาของนามธรรม
นามธรรม รูปกับนาม

รูปมันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมันปล่อยหมด มันเป็นตัวมันเอง

แล้วนามๆ นามเพราะอะไร เพราะมันเป็นนามธรรมอยู่แล้ว

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการหลานพระสารีบุตรไง ไม่พอใจ
นุ่น ไม่พอใจ ไม่พอใจที่เอาพระสารีบุตรมาบวช ไม่พอใจเพราะเอาญาติตระกูลของพระสารี
บุตรมาบวช

“ถ้าเธอไม่พอใจอารมณ์ต่างๆ ถ้าเธอไม่พอใจเรื่องต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์
ความรู้สึกของเธอด้วย”

เพราะเรื่องจะเกิดไม่ได้เลยถ้าเธอไม่มีความรู้สึก เรื่องจะเกิดไม่ได้เลยถ้าเธอไม่พอใจ
เขา แล้วถ้าเธอไม่พอใจอะไร เธอวางสิ่งที่เสวยนั้นมันก็จบเรื่องไป

“เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง”

วัตถุต่อเมื่อคนภาวนาเป็น วัตถุต่อเมื่อคนรู้คนเห็น

แต่คนที่ไม่รู้และไม่เห็นไง ธรรมชี้ขาด กล่าวตู่ทั้งนั้น แอบอ้างอ้างอิงด้วยความเล่ห์
กล โดยความไม่รู้ โดยชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง ทำลายทั้งนั้น ไม่ทำลายใคร ทำลายใจดวงนั้นนะ
ทำลายใจของผู้ที่ประพฤติกปฏิบัติ เพราะมันภาวนาไม่เป็นไง

เวลาภาวนาเป็นนะ พุทโธๆ จนมันสงบระงับเข้ามาๆ

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้าไม่มีสมาธินะ ธรรมชี้ขาด หกล้มก้มกราบความโลภ
ความโกรธ ความหลง เพราะมันโลภ มันหลง มันโกรธ แล้วมันก็พลิกแพลง อารมณ์
ความรู้สึกนั้นแหละ

แล้วถ้ามันพลิกมันแพลงนะ ถ้าผู้ที่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติ แล้วถ้าเราไม่ใช่ชาวพุทธ นี่คือธรรมและวินัย นี่อภิธรรม อภิธรรมเวลานามรูป ความรู้ การเคลื่อนไหว กิริยาของจิต เขาสอนหมด แต่เขาสอน เขาท่องจำใจ เขาท่องจำ

นี่ไง เวลาอิทัปปัจจยตาเง อวิชชาปจฺจยา สงฺขารฯ สงฺขารฯปจฺจยา วิญญฺาณํ ผู้ที่มีการศึกษา มีการปฏิบัติ เขาก็เขียนเป็นโครงสร้างเลยนะ เขาเชิญหลวงตาไปดู

หลวงตาบอก ไม่ดู เพราะความจริงมันไม่เป็นอย่างนี้

ไฉนั้กิริยาเง กิริยาเป็นธรรมและวินัย อภิธรรม เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแสดงบนสวรรค์ไปเอาแม่หนุนแนะ อภิธรรม อภิธรรมคือธรรมที่ยิ่งใหญ่ แล้วถ้าศึกษาค้นคว้าแล้วมันเป็นจริง แล้วเราละ

ธรรมชัชลาด ชัชลาดแล้วก็แบกรับ แบกไว้ ชั้โลก ชั้โกรธ ชั้หลง มันย่ำหัวอยู่ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารฯ สงฺขารฯปจฺจยา วิญญฺาณํ อิทัปปัจจยตานะ มันท่องบ่น ท่องบ่นแล้วมันเขียนเป็นภาพเลยนะ นี่มันเป็นธรรมและวินัย แต่ความจริงละ

ความจริง พุทโธๆ จนมันสงบเข้ามา พอมันสงบเข้ามา ถ้ามันเห็นข้อเท็จจริง นี่กิริยาของจิต

“ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง”

วัตถุเพราะคนที่ประพฤติปฏิบัติเป็นเขา รู้เขาเห็นของเขา ถ้าเขา รู้เขาเห็นของเขา แล้ววัตถุอันนั้นมันเรียงลำดับของมัน เรียงลำดับ นาโน พุทโธๆๆ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ มันก็ลอก มันก็ปล่อยก็วางอารมณ์ความรู้สึกเข้ามา ถ้ามันเป็นความจริงของมันนะ มันจะสงบเข้ามา เห็นไหม เรือนยอดของเรือน ๓ หลังมันสงบระงับมา

จิตเดิมแท้ จิตดั้งเดิม ธรรมะมีอยู่ดั้งเดิม

มีที่ไหน ไม่มีหรอก

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้แล้ว จะสอนใครได้หนอ พุทไปก็ว่าเรานี้ เราพุทไป

“อารมณ์อะไร นี่เจ้าพ่อนะ กำลังจะควบคุมทั้งหมดเลย อารมณ์อะไร”

ไม่เป็นหรอก

แต่เวลาผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัตินะ ครูบาอาจารย์ของเราศึกษามา พยายามค้นคว้ามา ฟังธรรมของครูบาอาจารย์มา เวลาฝึกหัดปฏิบัติ ถ้ามันเป็นความจริงของเรา ทำไมเราโง่ได้ขนาดนี้ ทำไมเราไม่รู้ไม่เห็น นั่งทับอยู่ที่นี่ มันอยู่ที่หัวอกนี้ แล้วมันก็เกิดตายๆๆ มาที่ภพที่ชาติ ทำไมมันยังหาไม่เจอ

เวลามันเจอขึ้นมา สาธุ ของครูบาอาจารย์ก็ยกของครูบาอาจารย์ไว้ ของเราต่างหาก แล้วถ้าของเราต่างหาก ทำประเพณีปฏิบัติเจียนตายมันถึงจะสงบตามความเป็นจริงใน

ฉะนั้น โดยข้อเท็จจริง ไม่ได้สบประมาทนะ

ครูบาอาจารย์บอกว่า พระกรรมฐานๆ ทำสมาธิไม่เป็น

คำว่า “ทำสมาธิไม่เป็น” นี่จบเลยนะ คือมันไม่มีอย่างอื่นเจริญออกงามขึ้นไปได้ ในเมื่อบาทฐาน เหมือนคนมีการศึกษา ถ้าไม่ศึกษาสิ่งใดเลยมันจะรู้อะไร เพราะไม่มีการศึกษาใดๆ เลย แล้วถ้าไม่ศึกษาใดๆ เลย มันจะรู้อะไร แล้วถ้าปฏิเสธอะไร มันก็จบอยู่อย่างนั้นนะ

นี่เหมือนกัน ทำสมาธิไม่เป็น มันจะเริ่มต้นอย่างไร ทำสมาธิไม่เป็น ก็เป็นธรรมชัชวาลไป ยอมจำนนกับความโลภ ความโกรธ ความหลงใจ แล้วมันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาตรงไหน ใต้นั้นมันความพรั่นเพ้อ มันละเมอเพ้อพอก มันเอาความจริงไม่ได้

แล้วเวลาพุทมา “ทำไมจะไม่ได้ ก็พุทอยู่นี่ไง”

วิทยานิพนธ์ของหลวงปู่ขาว เรื่องข้าวเมล็ดนั้น เรารับรู้เรื่องนี้ไว้อย่างหลายๆ องค์อ้างอย่างนั้นหมด แล้วสึกไปหมดแล้ว มีครอบครัวไปหมดแล้ว แต่ตอนที่จิตมันดี “โอ้ย! มันข้าวเมล็ดนั้นแหละ”

สาธุ หลวงปู่ขาวท่านเป็นพระอรหันต์ เราเชิดชูบูชาท่านมากนะ เพราะว่าท่านเป็นพระแบบอย่าง เป็นสิ่งที่พระรุ่นหลังได้ยึดถือแบบอย่างนั้น แล้วพยายามฝึกหัดตัวเองขึ้นมา แล้วถ้าฝึกหัดตัวเองขึ้นมา มันจะต้องเป็นจริงขึ้นมาในหัวใจของผู้ที่ฝึกหัดนั้น

ไอ้วิทยานิพนธ์นั้นสาธุ แชนไว้ เราเอาของเรา สิ่งนั้นนะมันจะทำให้การปฏิบัติเราเฉไฉไปด้วย ทำให้เราไปจํานนกับขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงใหล แล้วเราก็อ้างฉลาด อ้างฉลาดที่การตรวจสอบไป อ้างฉลาดที่จะพิสูจน์ว่ามันจริงหรือไม่จริงไป

ถ้ามันจริงนะ พิสูจน์ขนาดไหนมันก็จริง แว่ววาวๆ ยิ่งพิสูจน์ยิ่งจริง ต้องพิสูจน์ เพราะมันเป็นสมบัติของผู้ที่พิสูจน์นั้น เพราะมันเป็นข้อเท็จจริงของใจดวงนั้น

ถ้าใจดวงนั้น นี่ไง อ้างฉลาด ไปอ้าง โกง ไปฉ้อฉลมา แล้วไปยอมจํานนกับขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ได้เป็นขี้ด้วยกันไง มันเป็นขี้ เป็นของเหม็นของเน่า แล้วมันอยู่ไหนล่ะ ก็อยู่ในใจนั้นนะ

หลวงปู่มันถึงบอกว่า ถึงให้มันมีข้อวัตรปฏิบัติติดหัวใจมันไป

ถ้าติดหัวใจมันไป มันจะตรวจสอบ มันจะพลิกแพลง มันจะหาทางแก้ไข แล้วถ้ามันแก้ไขขึ้นมา ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง “อู้อู! ทำไมโง่ขนาดนี้ ทำไมโง่

มันต้องรู้จริงมันถึงว่ามันโง่

แต่ถ้ามันขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง มันอ้างฉลาด มันว่ามันฉลาด มันว่ามันปฏิบัติเหมือนกัน มันทำเหมือนกัน มันจะผิดไปไหน

ผิดร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ผิดเพราะไม่ปัจจัยตั้ง ไม่สันติวิสุทธิโก ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ขณะ ขณะเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมาละ บุคคล ๔ คู่ อริยสัจมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับด้วยมรรค ๘

ใจดวงใดไม่มีมรรค ใจดวงนั้นไม่มีผล

ถ้าใจมันมีมรรคขึ้นมา มันไม่ใช่ธรรมชู้ชาด มันเป็นพุทธะ เป็นสาวกสาวกะ มันเคารพมันบูชา บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิบัติ ปฏิบัติบูชาพุทธะในใจของตน

ทำความเข้าใจของใจเข้ามาละ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันซาบซึ้ง แล้วก็ลุ่มลึกคลุกคลานอยู่ อย่างนั้นนะ เพราะมันยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่ได้หรอก

การจะยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้นะ จิตเห็นอาการของจิต แล้วถ้าจิตเห็น มันฝึกหัดใช้ ปัญญาของมันไป ถ้ามันฝึกหัดใช้ปัญญา ต้องฝึกหัดใช้ปัญญาไป

“ปัญญาจะเกิดเอง ทำสมาธินะ เดี่ยวปัญญามันจะพลุ่งพล่านขึ้นมาเลยนะ”

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูด พวกนั้นภาวนาไม่เป็นหรอก ถ้ามันจะพลุ่งพล่านขึ้นมาละ เราติดสมาธิ ๕ ปีนี้เกือบตาย ๕ ปี สมาธินี้ท่านบอกเลย แน่นบั้ง

ท่านพูดประจำว่า สมาธิ ใครจะมาหลอกเราไม่ได้ เพราะเราผ่านสมาธิมาก

แต่เวลาคนไปพูดธรรมะก็พยายามจะให้ท่านเห็นด้วยๆ ทั้งนั้นนะ

จะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย มันก็เป็นกรรมของสัตว์ เพราะอะไร เพราะถ้ามันเป็นกิเลส มันก็เป็นกิเลสอยู่วันยังค่ำ ถ้ามันเป็นธรรมๆ มันก็เป็นปัจจุัตตัง สันติภูมิจิโก เป็นธรรมของเขา มันเป็นธรรมประจำหัวใจของบุคคล

บุคคลใดเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงใจ ไม่ดั้น ไม่เดา ไม่พลิก ไม่แพลง ไม่สันนิษฐาน

ส่วนใหญ่สันนิษฐานเอา คือเดาทั้งนั้นนะ ปฏิบัติด้วยความดันความเดาใจ ใจธรรมชัชลาด แล้วก็ไปยอมจำนนกับชีโลก ชีโกธ ชีหลง มันก็เลยสันนิษฐาน มันมีที่ไหนสันนิษฐาน

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสันนิษฐานเป็นทางวิชาการ ทางวิชาการที่มันลงกันไม่ได้ ทางวิชาการที่เห็นแย้ง

ท่านเลยบอกว่า เราก็ไม่รู้ เพราะว่ามันลงกันไม่ได้โดยสติโดยปัญญา ไม่สามารถแก้ไขได้ ก็เลยบอกว่า อย่างนี้ให้สันนิษฐานเอาไว้ก่อน แหว่นไว้

สันนิษฐานเอาคือเดา ธรรมะโดยข้อเท็จจริงไม่มีสันนิษฐาน สันติภูมิจิโก รู้จำเพาะ รู้แจ้ง รู้จริง

แล้วรู้อย่างไร

เราต้องฝึกหัดขึ้นมาใหม่ ที่เราพยายามจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำความสงบของใจ เข้ามาๆ ถ้าใจมันสงบได้ ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง มันสงบตัวลง สงบตัวลง ถ้าเดี๋ยวมันสั่นหล่นนะ พอมันรู้ตัวขึ้นมา มันพลิกมันแพลงขึ้นมา นี่ทำสมาธิเกือบตาย ทำไมคราวนี้มันไม่ลง คราวนี้มันทุกข์มันยาก

เป็นอย่างนี้แหละ เป็นอย่างนี้เพราะว่ากิเลสมันตื่นนอนแล้ว กิเลสมันกัดมันขวางแล้วละ เราก็ต้องฝึกหัดปฏิบัติของเราจนมีความชำนาญ มีความชำนาญในวิธี การชำนาญ ในทำความสงบ

ถ้ามันชำนาญในวิธี สมาธินี้เราไปไม่ได้หรอก สมาธิเสื่อม เสื่อมขนาดไหนให้มันเสื่อมไป ถ้ามันจะเสื่อมนะ ถ้าเรามีสติมีปัญญา มีการรักษา มันจะเสื่อมอย่างไร ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เรามีเหตุผลสมบูรณ์แบบ สมาธิมันเกิดจากเหตุนี้ต่างหาก สมาธิเกิดจากการกระทำ แล้วทำให้ถูกต้องชอบธรรม แล้วถ้ามันถูกต้องชอบธรรมแล้วเป็นสมาธิ ก็บอกมา สมาธิบอกมาสิ ยังบอกไม่ได้ แล้วอย่างนี้มันทำสมาธิเป็นได้อย่างไร

แล้วถ้าสมาธิทำไม่เป็น ธรรมะไม่ต้องมาคุยกัน ไร้สาระ เพราะมันจินตนาการทั้งสิ้น มันคนละความหมายกันไ้ กายเหมือนกัน แต่คนละความหมายกัน เพราะกายก็คือเนื้อ เขาเห็นไ้

แต่กายของผู้ที่ทำสมาธิได้ไ้ เขาเห็นเป็นนิมิต เขาเห็นเป็นภาพ เขาเห็นของเขา ไ้โฮ! เห็นแล้วมัน ไ้โฮ! เห็นกาย เห็นกิเลส ขนพองสยองเกล้า

กายเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน กายของปุถุชนคนหนา กายก็กายไ้ ไ้กายก็นั่งอยู่ไ้ไ้ นี้ก็กายเหมือนกัน พุดออกมาจากหลอดลมมันไ้ มาจากกายทั้งนั้นไ้

แต่ถ้าจิตสงบแล้วถ้าไปเห็นกาย ไ้โฮ! เอาละ แต่เห็นแล้วจะล้มลุกคลุกคลาน เพราะต้องชำนาญในวิธี ชำนาญในวิธี ทำความสงบของใจให้ม่กำลัง ถ้าเห็นกาย มันสะเทือนแล้ว ถ้าสะเทือนแล้ว มันใช้พลังงานไปแล้ว สมาธิมันจะเบาลงแล้ว แล้วถ้ายังเห็นกายอยู่จะเป็นสัญญาแล้ว

เห็นสัญญา คือว่า ไหนเมื่อก็มันกิเลส แล้วตอนนี้กิเลสไปไหนแล้วละ เพราะอะไร เพราะสมาธิมันไม่มีกำลังพอ ต้องวาง แล้วกลับมาทำความเข้าใจ พอใจสงบแล้วเราน้อมไปเห็นกาย

ถ้ามันเห็นได้ กำลังมันพอ มันจะเริ่มจับแล้วมันวิปัสสนา คือแยกส่วน แยกให้มันแยกออก คำว่า “แยกออก” มันเป็นไตรลักษณ์ไง ไตรลักษณ์ พระไตรลักษณ์ะ เห็นไตรลักษณ์คือการเปลี่ยนแปลง เห็นการเคลื่อนย้าย เห็นกิเลส เห็นเหมือนการวิเคราะห์ วิเคราะห์ว่าบุคคลคนนี้เป็นโรคอะไร บุคคลคนนี้มีความเป็นอยู่อย่างไรถึงได้เป็นโรคแบบนี้

ถ้ามันเห็นกาย มันพิจารณา มันแยกแยะของมัน มันจะเห็นโทษไหม เห็นโทษจากกิเลสของคนทำไมมันยึดมันถือมัน ทำไมคนนี้รักสวยรักงาม ทำไมคนนี้ไม่ชอบเรื่องร่างกาย ทำไมชอบเรื่องจิตใจ ทำไมจิตดวงนี้มันมีแตกต่างกันอย่างไร

เวลาพิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เวลากิเลสมันพลิกมันแพลงนะ มันเอาเหตุเอาผลมาได้มาแย้ง เอาเหตุเอาผลมาหลอกมาลวงใจ มันจะทำให้ผู้ที่ฝึกหัดนะ ท้อแท้ อ่อนใจ ภูกลับไปอยู่ชี้ขาดดีกว่า ไม่ต้องเข้ามาเผชิญกับมันไง นี่ถ้ามันพลิกมันแพลง นี่แก่นของกิเลส

เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง มันมีลูกสาว ๓ คน ชีโลก ชีโกรธ ชีหลง มันมีลูกมีหลาน เยอะแยะเลย แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติจะพิจารณาแล้วมันจะเป็นข้อเท็จจริง

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำมาก่อน ท่านถึงบอกว่าให้มีข้อวัตรปฏิบัติไว้เพื่อรักษาใจของตน

รักษาไว้ให้มีกำลัง รักษาไว้ให้มันเป็นนักรบ รักษาไว้ให้มันมั่นคง รักษาไว้ให้มันมีกำลัง แล้วให้มันฝึกงาน เห็นไหม

สมาธิสมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิเกิดปัญญาขึ้นโดยตัวเองไม่มี ต้องฝึกหัดปฏิบัติ มันถึงจะมีอำนาจวาสนา มันถึงต้องขยันหมั่นเพียร มันถึงต้องตรวจสอบ มันถึงต้องการแยกแยะ อะไรเป็นโลกียปัญญา

ธรรมชี้ขาดนี้โลกียปัญญาทั้งนั้นนะ

โลกุตตรปัญญา คือ สมาธิ ปัญญา

จิตสงบระงับและมีกำลัง และชำนาญในวิธี ไฟเราไม่มีตก

ถ้าใช้แล้วก็ตก ไฟใช้แล้วต้องชำระจ ไฟใช้แล้วต้องฟื้นฟูเพื่อให้ไฟเราเสถียร เสถียรแล้วจะทำงานได้ ทำงานก็ต้องฝึกหัด

สมาธิเกิดปัญญาเองไม่มี ไม่ฝึกหัด ไม่ปฏิบัติ มันถึงไม่มีความเห็นว่าโลกียะกับโลกุตระต่างกันอย่างไร

โลกียะคือความจำ โลกียะคือธรรมชัชลาด แล้วยอมจำนนก็มกราบกับชัชโลภ ชัชโกรชัชหลง

ทำความเข้าใจของเราเข้ามา พอฝึกหัดให้ชำนาญในวิธี ให้สมาธิเราเสถียร ให้ไฟเรามีกำลัง แล้วถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา มันจะเป็นโลกุตระปัญญา

ใจดวงใดไม่มีมรรค ใจดวงนั้นไม่มีผล

ใจดวงใดมรรคไม่สมบูรณ์แบบ ศील สมาธิ ปัญญา ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน เกิดจากสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน แล้วฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ปัญญาจนมันหมุนตัวๆ มันชำนาญของมัน เห็นไหม ชำนาญในวิธี

ชำนาญในวิธีในสัมมาสมาธิ ชำนาญในวิธีในการฝึกหัดใช้ปัญญา ชำนาญในการภาวนามยปัญญา ปัญญาชำระล้างกิเลสเป็นขั้นเป็นตอน มันจะเกิดความมหัศจรรย์ มันเห็นชัดๆ ว่าโลกียะเป็นอย่างนี้ โลกุตระเป็นอย่างนี้

ไม่ใช่ว่าพวกมึงเป็นโลกียะ พวกกูเป็นโลกุตระ พระป่าทำสมาธิไม่เป็นว่าจะเกิดภาวนามยปัญญา มันไม่เคยมี

ปัจเจกตัง สันทิฏฐิโก รู้แจ้งในใจของตน เอวัง